

ere, men Sagen er jo den, at Projektilerne i Virkeligheden blive dyrere og dyrere. Man brugte først Jærngranater, saa almindelige Staalgranater, saa hærdede Staalgranater og saa Nikkelkrom-Staalgranater og Gud ved hvad, for at de kunne være saa gode som muligt, hvad der er nødvendigt for at følge med; men derved blive de ogsaa dyrere og dyrere. Jeg tror ikke, det er nogen særlig stor Beholdning, der er forlangt, jeg husker ikke, hvor mange det er, men i hvert Fald kunne vi jo, hvis vi ere til næste Aar, tale om det igen.

Jeg vil dernæst vende mig til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Naar det ærede Medlem først nævnte, at der er nedsat saa overordentlig lidt paa Marineministeriets Budget, maa det jo vel erindres, at der derunder findes for $1\frac{3}{4}$ Million Kr. højst produktive Udgifter, og man kan dog i Virkeligheden ikke beklage sig over, at Udvalget har været noget humant ved denne Del af Budgettet. Det er dog virkelig af overmaade stor Betydning f. Eks. at have Fyrtaarne, som skulle vise vore Skibe Vej. Det ærede Medlem talte dernæst om, at Søofficererne fik for megen Sejlads, de kom ogsaa i Koffardifart og sligt. Det ærede Medlem gør rigtignok ikke selv noget hertil, thi han vil stryge Nybygningskontoen, nedsætte Øvelsesudrustningskontoen og forhindre dem fra at gaa i Koffardifart, saa at Officererne, hvis disse forskellige Ting bleve gennemførte, ganske vist ikke vilde faa overmaade megen Uddannelse. Jeg skal med det samme omtale noget, som staar i Forbindelse dermed, uagtet det til Dels er besvaret af det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle). Det ærede Medlem klagede ganske overordentlig over, hvad der er givet til Officerer, der have været i fremmed Tjeneste, f. Eks. naar de have været i amerikansk Tjeneste. Jeg erkender, at det, der er givet, lyder ganske overordentlig for vore danske Øren, men jeg kan paa den anden Side forsikre det ærede Medlem, at uagtet jeg ingen Grund har til at tro andet, end at den paagældende Officer var rimelig sparsommelig, maatte han dog, da han havde betydeligt mindre til sin Raadighed end de tilsvarende amerikanske Officerer, modtage en ikke ringe privat Hjælp for at kunne opholde sig blandt dem. Det kan ikke maales med den danske Alen efter, hvad der bruges af Officerer i den danske Marine. Jeg indrømmer dog, at man ikke for ofte skal have Officerer i den Marine, thi det er

overordentlig dyrt. Saa talte det ærede Medlem om, at Officererne ofte maa opholde sig i Land. Ja, jeg er lige saa ked som det ærede Medlem af, at dette kan ske, uagtet det ikke er for at drive, men for at gøre sig bekendt med Undervisningsanstalter paa fremmede Steder. Det kan ogsaa hænde, at de skulle forsættes fra et Skib til et andet, og saa kan der gaa en vis Tid mellem det Tidspunkt, da de forlade det ene Skib, indtil de komme om Bord i det andet. Det kan ske, og det er meget uheldigt. Saa ankede det ærede Medlem overmaade meget over, at Søofficerer gaa i Koffardifart. Det maa dog erindres, at det er en Ret, som Søofficererne have haft i mangfoldige Tider. Denne Ret skal ganske vist ikke misbruges, men naar der nu i disse senere Dage, efter at det østasiatiske Selskab er dannet, tales næsten, som om Koffardiofficererne aldeles skulle fortrænges af Søofficererne, er det dog en Del overdrevet. Jeg skal derhos fremhæve, at det ingenlunde er Marineministeriet, der har grebet Initiativet til at faa ansat Søofficerer der; det er det østasiatiske Selskab selv, der mente, at det, som Forholdene var derude, kunde være hensigtsmæssigt, at man til at begynde med havde Søofficerer ansatte der, og at der var et lidt pænere Flag end sædvanligt — saadanne Ting kunne have mere Indflydelse, end man i Grunden tror (Afbrudelse). Ja, det kan have Indflydelse. Nu kan jeg imidlertid godt forstaa, at der blev lidt Misnøje med det, idet nemlig alle tre Poster straks skulle besættes med Søofficerer. Den Gang dette udviklede sig, var jeg kun gaaet ind paa Ansættelsen af to Søofficerer. Det var jeg gaaet ind paa i Forvejen, og jeg anede ikke, at der skulde komme saa megen Misfornøjelse derudaf. Men da saa denne Misfornøjelse kom til Udbrud, gav jeg ikke Tilladelse til Ansættelse af nogen tredje Officer, saa der er dog altid Plads endnu til en Koffardiofficer. Jeg antager derfor, at denne Misfornøjelse efterhaanden lægger sig, og at man vil se, at de to Kaptajner, der komme i østasiatisk Selskab, ikke ville ødelægge Koffardimarinens. Det ærede Medlem omtalte det, som om det var noget, Søofficererne nok kunde trænge til, thi denne Søfart, som de have i de hjemlige Farvande et Par Maaneder om Aaret, var saamænd ikke noget. Nu vil jeg indrømme, at de kunde trænge baade til Koffardifart, og fremmed Tjeneste, men jeg finder dog Anledning til at protestere imod den Opfattelse, at denne